

at det står Dem frit for at hindre mine planer ved at arrestere mig. Jeg håber, at der vil være titusinder parate til på en disciplineret måde at fortsætte arbejdet efter mig og ved at trodse saltloven at udsætte sig for den straf, som følger af den lov, der aldrig skulle have skæmmet lovbogen...

Dette brev er ikke på nogen måde tænkt som en trussel men er en simpel og hellig pligt, som er nødvendig for en, der vil udøve civil ulydighed. Derfor får jeg det personligt afleveret af en ung engelsk ven, som tror på den indiske sag, og som tror fuldt og fast på ikke-vold, og hvem Forsynet synes at have sendt mig så sige netop til dette formål.

Jeg forbliver deres oprigtige ven

M.K. Gandhi

Tekst 69

En vurdering af den indiske modstandspolitik

Uddrag af K.P.Babadur: History of the Freedom Movement in India, vol. 3, New Delhi, 1988, s. XX. K.P. Babadur født i 1924 i Allabad. Han var cand.mag i engelsk og blev embedsmand i den indiske centraladministration, hvor han især arbejdede med sociale forhold.

Den civile ulydighedsbevægelse, som var Gandhis baby, blev undfanget i god mening, men var ikke så effektiv i udførelsen. Ikke-samarbejdspolitikken medførte bl.a. afgivelse af titler og æreshverv, boycott af regeringskonferencer, officielle og halvofficielle arrangementer, udmeldelse af børn fra skolerne, undgåelse af engelske retssale og rekruttering til hæren, ikke at stille op til valg og ikke at stemme. På den positive side betød det brug af swadeshi (*lokalt fremstillet stof*), håndspinding, håndvævning og afskaffelse af urørlighed over for kasteløse. Civil ulydighed var mere militant og bestod i at bryde love, boycotte forretninger, der solgte alkohol og udenlandsk fremstillede varer, at nægte at betale skat, og i de sidste stadier endog

at forstyrre kommunikationsmidler og ødelægge regeringsejendom. Selv om Gandhi og kongreslederne ikke gik med til de ekstreme aktioner, så akcepterede de dem under "Quit India"-perioden. Selve kampagnen blev ikke gennemført med målrettet konsekvens. Den afhang af Mahatmaens luner. Han kunne finde på at råbe stop, når ikke-samarbejdskampagnen var begyndt at varme op, som efter Chauri Chaura episoden. Det uundgælige resultat var, at bevægelsen ikke fik nok gennemslagskraft. En anden svaghed var, at både ikke-samarbejdskampagnen og den civile ulydighed begrænsede sig til enkelte kongresfrivillige. Det skete kun sjældent, at de blev til massebevægelser. Folk var generelt ikke interesseret i at komme i vanskeligheder...

Frihedskampen var en mærkelig blanding af metoder, som var inkonsekvente og ofte i modstrid med hinanden. På den ene side var der Gandhis ikke-vold, som krævede endog det yderste offer: frivilligt at give sit liv, mens der på den anden side var terroristerne, som uden skrupler dræbte folk i frihedens navn og udplyndrede deres egne landsmænd for at finansiere deres aktiviteter...Terrorismen og ikke-vold var mærkelige sengekammerater. Alligevel havde de begge det samme mål - at bringe swaraj til Indien. Terroristerne fik held med deres forehavende: at skabe rædsel hos den engelske administration. Ganske ofte fik de fat i den forkerte mand. Nogen gange kom de selv til skade på grund af deres manglende kundskaber. En masse uskyldigt blod blev udgydt sammen med de skyldiges, og eftersom de ikke var populære nok til at skaffe sig særlig store støttebeløb fra folk, tyede de til kriminalitet som røveri og plyndring for at finansiere deres aktiviteter.